

der har undladt at dyrke Vintersæd —, der faar Profitten af Loven.

Men der rejser sig endnu et Spørgsmaal. Naar nu Folk ikke kan levere det Kvantum Brødkorn, som Forslaget kræver, og ej heller kan levere Supplementet i Byg, staaer de overfor dette, som jeg forudsætter er noget ganske subsidiært, at skulle yde det i Penge, 3 $\frac{1}{2}$ Kr. pr. Td. Lovforslaget bliver for saa vidt noget af et Beskatningsforslag, men det synes mig, at de Ulemper, jeg har paapeget ved Forslaget som et Kornligningsforslag, ikke bliver mindre, naar man betragter det som et Skatteforslag. Der findes blandt dem, der er gaaet fra Dyrkning af Vintersæd over til Dyrkning af Foraarsæd, Udvivelse af Roearaler, Indskrænkning af Brakarealer, adskillige, som utvivlsomt har gjort det af den haarde økonomiske Nødvendighed. Vil disse Folk nu kunne forstaa, at Staten nu kommer og afkræver dem en Ekstraskat og det en Ekstraskat af den Vigtighed, at man ligestiller den med kongelige Skatter og Afgifter i Henseende til Udpantningsret? Jeg tror, man vil have vanskeligt ved at gøre de paa-gældende det begribeligt, at de har foretaget sig noget saa samfundsskadeligt, at de bør bøde for det gennem en Skat. Man har nemlig ikke Lov til at forudsætte, at disse Landbrugere skulde være mere forudseende overfor dette, at den Nødvendighed kunde komme til at foreligge som Følge af Standsningen af Landets Tilførsler, end de ledende Mænd har været.

Efter at have gjort disse kritiske Bemærkninger skal jeg uden at komme ind paa flere Enkeltheder anvise en Vej, ad hvilken de paapegede Uretfærdigheder efter min Mening kunde undgaas. Jeg indrømmer, at der i Lovforslaget er indført lempende Bestemmelser med Hensyn til Sukkerroe-, Skov- og Engarealer, men det er min Tro, at disse lempeligere Bestemmelser i adskillige Tilfælde vil vise sig utilstrækkelige; jeg forstaaer imidlertid Hensigten dermed, det er at undgaa at begaa Uret. Naar jeg da skal anvise en Vej til at undgaa Uretfærdighederne, vil jeg pege paa de kommunale Raad og anbefale at give dem en større Andel i disse Forslags Udførelse i Praksis. Jeg tror, at de med deres lokale Kendskab vil være i Stand til at yde udmærket Vejledning til Bedømmelse af dem, der uden økonomisk Nødvendighed, lad mig sige: for simpel Vindings Skyld, er holdt op med at dyrke Vintersæd, idet de

har slaaet sig til Taals med, at Naboerne kunde besørge den Pligt, „saa kunde vi jo købe vort Brød, faa det bagt af deres Rug“. De er maaske ogsaa hørt op med at producere Svin og har til Brug i deres Husholdninger købt Flæsk til Maksimalpris. Jeg vil ikke nægte, at der findes saadanne baade paa større og mindre Landbrug, og som Forholdene nu en Gang ligger, som de nu en Gang har udviklet sig, mener jeg, det kan være rimeligt, at disse Folk faar en Andel i den Byrde, som en Del og kun en Del af Landbruget har maattet bære. Men jeg tror, som sagt, der maa ændres noget ved adskillige af Lovforslagets Enkeltheder, for at det overhovedet kan komme til at virke retfærdigt.

Om det andet Lovforslag, der angaar en Godtgørelse af Statskassen i Anledning af de vanskelige Tilførselsforhold, skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger. Bestemmelsen i § 1 a. henholder sig til en Overenskomst med Svineslagterierne, og den i § 1 b. henholder sig ligeledes til en Overenskomst, nemlig Overenskomsten med Majsimportørerne om Hjemmemarkedets Forsyning med Majs. Denne Hjemmemarkedets Forsyning med Majs til en rimelig Pris kunde, som alle ved, være blevet af betydelig finansiell Rækkevidde. Som Forholdene ligger for Øjeblikket synes det mig, der er mindre Anledning til at komme ind netop paa dette Spørgsmaal. Endelig skal der efter § 1 c. ydes en Godtgørelse af 4 Kr. for hver Tønde Brødrug, som leveres. Jeg indrømmer, at dette er en Imødekommen af Landbruget og i Særdeleshed en Imødekommen af Venstres Opfattelse paa dette Omraade. Jeg har allerede i min Indledning nævnt den fejle Plads, man efter min Opfattelse har givet Brødkornet ved Prisfastsættelsen.

Det, man her vil, er ogsaa en Lovfæstelse af et bestaaende Forhold. Om det ganske vil ophæve de Ubilligheder, der i flere Tilfælde vil følge, er et Spørgsmaal, thi selv med disse 4 Kr. har det ikke været muligt at faa nogen Ombytning med Majs uden Tab. Og lad mig føje til, at for Hvedens Vedkommende har Forholdet endda været grellere. Med den lavvægtige Hvede, vi har haft i Aar, har man i mange Tilfælde maattet give 6—7 Kr. i Bytte, naar man vilde have Hvede ombyttet med Majs, men det har de, der producerer Hvede og ønsker at producere Svin, lidt vanskeligt ved at forstaa. Medens der ikke tidligere